

Møte tirsdag den 5. juni 2007 kl. 18 President: **Berit Brørby**

Dagsorden (nr. 37):

1. Innstilling frå transport- og kommunikasjonskomiteen om lov om endring i lov 8. juni 1984 nr. 51 om havner og farvann m.v. (Innst. O. nr. 74 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 48 (2006-2007))
2. Innstilling frå næringskomiteen om lov om endring i lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven) (Innst. O. nr. 61 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 35 (2006-2007))
3. Innstilling frå familie- og kulturkomiteen om lov om forbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer (Innst. O. nr. 64 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 29 (2006-2007))
4. Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om lov om registrering av innsamlinger (Innst. O. nr. 69 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 47 (2006-2007))
5. Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om representantlovforslag fra stortingsrepresentantene Ulf Erik Knudsen, Per Sandberg og Karin S. Woldseth om å oppheve forbudet mot profesjonell boksing i Norge (Innst. O. nr. 79 (2006-2007), jf. Dokument nr. 8:41 (2006-2007))
6. Referat

Sak nr. 1

Innstilling frå transport- og kommunikasjonskomiteen om lov om endring i lov 8. juni 1984 nr. 51 om havner og farvann m.v. (Innst. O. nr. 74 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 48 (2006-2007))

Presidenten: Etter ønske fra transport- og kommunikasjonskomiteen vil presidenten foreslå at taletiden blir begrenset til 5 minutter til hver gruppe og 5 minutter til statsråden.

Videre vil presidenten foreslå at det blir gitt anledning til fem replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen – innenfor den fordelte taletid.

Videre vil presidenten foreslå at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Dette anses vedtatt.

Svein Gjølseth (A) [18:02:02] (ordfører for saka): Eit godt utbygt og effektivt transportnett er særskild viktig for næringslivet si konkurransevne, for verdiskaping og for sysselsetjing.

Hovudtyngda av befolkninga og næringslivet er lokalisert nær kysten, og sjøtransporten er derfor viktig i det norske transportsystemet. Ein konkurransedyktig sjøtrans-

port skal tilfredsstillere vareeigarane og passasjerane sine behov for transporttenester. Det må derfor leggjast til rette for at hamnene kan utviklast til gode knutepunkt for innanlands og internasjonal transport.

For å unngå terroranslag mot internasjonal skipsfart fastsette FN's sjøfartsorganisasjon, IMO, i desember 2002 eit nytt internasjonalt regelverk om tryggleik og terrorberedskap for skip i internasjonal fart og for hamner som tek imot desse skipa. EU følgde opp med ei forordning, og Noreg er forplikta til å gjennomføre EU sitt regelverk på dette området. Forordninga vart gjord gjeldande i norsk rett i 2004.

EU har ønskt ei ytterlegare terrorsikring av hamner i høve til IMO sitt regelverk, og kom derfor med nye direktiv. Reglane vert gjorde gjeldande for større delar av hamnene, og regulerer inspeksjonar av tryggleikstiltaka. Og igjen må Noreg gjere det slik EU har sagt.

Når det gjeld brorparten av Noregs eksport og import, nyttar ein sjøen som transportveg. Parallele regelverk er naudsynte for å sikre fartøy som kjem frå norsk hamn, tilgang til utanlandske hamner. Det er derfor heilt avgjerande for norsk næringsutvikling at eigne skip og hamner har ein terror- og tryggleiksberedskap som er på linje med det handelspartnarane våre har.

Konsekvensane av ei hending knytt til skip og fly er potensielt så alvorlege at visse sikringstiltak er naudsynte. Eg er likevel ikkje overtydd om at ytterlegare utviding av denne typen tiltak i transportsektoren er ein del av ei ønskeleg samfunnsutvikling.

Eg er ikkje udeelt positiv til at vi innfører terror- og tryggleiksrutinar langt utover proporsjonar for norske tilhøve. Men den kampen må vi kjempe på ein internasjonal arena, slik m.a. samferdsleministeren vår gjorde då ho møtte kollegaene sine frå andre europeiske land i Bulgaria i førre veke. Då tok statsråd Navarsete opp tryggleikskontrollane på flyplassane, med det utgangspunktet at ho ønskjer å stoppe endå fleire omfattande tryggleikstiltak.

Vi må også ha ein diskusjon om tryggleiksnivået i internasjonal skipsfart på den internasjonale arenaen, i forkant av avgjerdene i internasjonale organ.

Når direktiva er vedtekne, slik dei er i samband med denne proposisjonen, har vi lite anna å gjere enn å ta reglane inn i ny rett og søkje å tolke dei så positivt som mogleg. Tryggleikstiltaka som vert innførte, vil, i tillegg til å redusere faren for terroranslag, kunne ha positive verkningar på HMS og på den generelle tryggleiken i hamna.

Kostnadene ved å innføre sikringstiltak og terrorberedskap i hamner og på skip er omfattande, og i tråd med gjeldande finansieringsprinsipp er det dei som nyttar hamnene, som lyt betale. Tilsvarande gjeld i dei aller fleste av EU sine medlemsland.

Fleire av høyringsfråsegnene til ny lovtekst uttrykkjer usemje i at brukarane skal finansiere desse kostnadene. Eg er oppteken av at kostnadene som følgjer av regelverket, vert haldne lågast mogleg i høve til dei internasjonale forpliktingane.

Av omsyn til sjøtransporten si konkurransevne er det viktig at gebyret og hamneavgiftene ikkje vert høgare enn

naudsynt. Det kan t.d. skje gjennom samarbeid med andre som har viktige kontrolloppgåver i hamnene – eg tenkjer på politi og tollvesen.

I dei viktigaste eksporthamnene våre finst det allereie eit kontrollapparat. Tollvesenet disponerer i dag tilsette, kontrollhallar, utstyr og godskontrollkompetanse som bør nyttast, for på den måten å sørgje for at vi får lågast moglege kostnader.

Med desse orda rår eg til at den føreslåtte endringa i lov om hamner og farvatn vert vedteken.

Per Sandberg (FrP) [18:06:53] (komiteens leder): Vi er ikke ukjent med å behandle denne type saker i det norske storting. Jeg vil berømme saksordføreren for et godt innlegg, og jeg har også lyst til å berømme saksordføreren for utsagn som at her er vi nødt å gjøre som EU har sagt.

Det er klart og tydelig at EU nærmest har strammet til regelverket i forhold til det som var IMOs utgangspunkt. Da er det viktig at det norske storting og den norske regjering har grundige vurderinger rundt nødvendigheten av innføringen av ytterligere terrorberedskap og sikringstiltak. En samlet komite, og det fremgår også av innstillingen, er nå i tvil om en utvidelse av terrorberedskapen og sikringstiltakene er en ønsket utvikling i det norske samfunnet.

Jeg har også tillatt meg å berømme statsråden for å ha tatt initiativ når det gjelder den sikringen og de sikkerhetskontrollene som skjer på norske flyplasser nå, som nærmest har gått av hengslene.

Der det, holdt jeg på å si, naturlig nok er en uenighet, gjelder finansieringen. Det er mange som har stilt spørsmål ved konsekvensene av det, og det er mange som har stilt spørsmål ved hvorvidt dette er de riktige tiltakene for de havnene som vi har, og særlig for de havnene som kanskje har få anløp. Fremskrittspartiet mener, i likhet med alle de andre partiene, at når det gjelder det å sikre seg mot terror, eller, som det blir kalt, asymmetrisk krigføring, kommer det her et vedtak som træs ned over hodet på næringsliv og institusjoner, om noe som er et nasjonalt ansvar. I den forbindelse har vi også et forslag i innstillingen – og jeg tillater meg å fremme det nå – der vi ber Regjeringen etablere en ordning hvor staten i hvert fall har et medfinansieringsansvar. For når havnene våre blir pålagt dette, gjør man det ut fra nasjonale hensyn og ut fra en helhetlig samfunnsstenking, for å sikre seg mot terroranslag.

Vi er jo, som det også sies i innstillingen, litt usikker på hvordan dette vil slå ut når det gjelder konkurransevridning, og hvordan disse kostnadene vil slå ut for de forskjellige havnene. Jeg registrerer at saksordføreren sier at disse ytterligere sikkerhetstiltakene finansieres av havnene selv i land i EU. Jeg ber statsråden bekrefte eller avkrefte at så er riktig. For ut fra min lille innsikt i dette har de enkelte statene gått inn med medfinansiering med hensyn til sikring mot terror og den type ting. Jeg synes det er viktig at vi får klarhet i det. Det vil jo være avgjørende for om vi skal se med mer positive øyne på en statlig medfinansiering i forhold til den type utvikling.

Som sagt er vi alle sammen enige om at trygghet og beredskap er viktig innenfor både skipsfart og luftfart. Spørsmålet er: Hva blir det neste? Jeg ser for meg at det også kommer noen direktiver i forhold til sikring av jernbanen og andre transportformer, og derfor er det viktig at vi har økt fokus på det negative vi ser i det norske samfunnet når det gjelder den type sikkerhet og kontroll vi har.

Det er mange som nå stiller spørsmål om dette, om det nærmest er en parodi, og om det faktisk bare er noen som leter etter inntekter i forhold til de nye innstramningene som kommer. Dette vet jeg at Regjeringen har i fokus, i hvert fall har samferdselsministeren satt det i fokus, og jeg håper også den statsråden som er til stede her, har samme utgangspunkt når det gjelder havnene våre og skipsfarten.

Presidenten: Representanten Per Sandberg har tatt opp det forslag han refererte til.

Trond Helleland (H) [18:11:57]: Høyre støtter de foreslåtte lovendringene.

Det er viktig at Norge tar sine forpliktelser i kampen mot terror, eller mulig terror, på alvor.

Det er klart at dette gjelder svært mange havner. 220 havner må sette i verk atskillige utbedringstiltak for å kunne ivareta de kravene som nå er satt opp. I proposisjonen står det at en kan legge til grunn at det i hvert fall vil være snakk om 6–10 mill. kr pr. havn, i tillegg kommer utgifter til drift. Et enkelt regnestykke vil si at det i hvert fall blir et par milliarder kroner som må investeres for å få på plass det tryggingsregimet som det nå legges opp til.

Det vi reagerer på, er at alle kostnadene skal veltes over på brukerne. Representanten Sandberg var inne på det. Jeg er redd for at gebyrene blir så høye at sjøfarten blir rammet, og at veitransporten blir mer konkurransedyktig på bekostning av havnene. Det er jo i strid med de miljømålsettingene som vi ellers setter oss i forhold til både klima og det å redusere presset på allerede overbelastede veier. Vi ønsker ikke ytterligere transport over på vei.

Etter vår mening må en, som saksordfører Gjelseth påpeker, kjempe på den internasjonale arenaen for å få en fornuftig policy på dette området. Men, og det er et stort men, kostnadene må ikke utelukkende veltes over på brukerne.

Da vi behandlet meldingen om samfunnets sikkerhet og sårbarhet, sårbarhetsmeldingen, var det en klar forutsetning at det å bedre samfunnsikkerheten primært var et offentlig ansvar.

Så er jeg litt i tvil om noe, og det ber jeg statsråden svare på. Det står i proposisjonen at i tråd med gjeldende finansieringsprinsipp for maritim infrastruktur er det lagt opp til at sikringstiltakene blir betalt av brukerne. Det er vel ikke et EU-pålegg, går jeg ut fra? Det er vel den norske finansieringsmodellen som det legges opp til? Det er her jeg mener at en kanskje får appellere til Regjeringen – for det er jo ikke kostnadene vi behandler nå, det er lovendringene – om å se litt på finansieringsmodellene her, slik at en ikke havner i en situasjon der mindre havner får en

uforholdsmessig stor belastning, og der brukerne blir belastet alt sammen, uten at en kan si at det har bidratt til å fremme en mer miljøvennlig utvikling ved å få mer av godstransporten over på sjøen. Jeg ber Regjeringen vurdere å ta en større del av kostnadene over statsbudsjettet. Lovendringene støtter vi.

Jeg har ikke noe behov for å skjelle ut EU eller andre for den jobben de gjør, men dette er vel mer et hjertesukk: Hadde vi vært med i EU, kunne det hende vi kunne påvirket dette før beslutningene kom hit til Stortinget.

Jan Sahl (KrF) [18:15:21]: Satsing på sjø- og bane-transport gir store samfunnsmessige og miljømessige gevinster. Vi har derfor et felles mål om å flytte mer transport fra veiene og over på bane og sjø. Det er et mål som den sittende regjeringen har, og det var et mål som den forrige regjeringen hadde, og som vi står sammen om i Stortinget.

Hva skal vi så gjøre for å nå målet, eller i alle fall bevege oss i riktig retning? Det er et komplekst spørsmål. Et galt svar er i alle fall her å gjøre transporten til sjøs dyrere, noe som vil bli resultatet av den behandlingen som vi har i dag. Derfor er det en veldig viktig understrekning komiteens flertall gjør, når vi sier at

«av omsyn til sjøtransporten si konkurransevne er det viktig at gebyret som Kystverket vil krevje inn, og hamneavgiftene, ikkje blir høgare enn naudsynt».

Det som gjør at dette ikke er så enkelt, er det faktum at terrortrusselen eksisterer, og vi er nødt til å tenke samfunnssikkerhet og håndtere truslene med forebygging og beredskap. Det gjelder alle sektorer i samfunnet, også havnene våre og skipsfarten. Vi er helt nødt til å innføre omfattende sikringstiltak, for sikkerhetens egen skyld og fordi det er avgjørende for norsk næringsutvikling at norske havner og skip har like god sikkerhetsberedskap som det våre handelspartnere har.

Det er slik at Kystverkets oppgaver i stor grad brukerfinansieres, og det er i tråd med gjeldende finansieringsprinsipp for maritim infrastruktur når sikrings- og beredskapstiltak i havner betales av brukerne av infrastrukturen. Men det var et interessant spørsmål som representanten Helleland stilte til ministeren, om dette er EU-krav. Det spørsmålet vil vi også stille oss bak og be ministeren svare på.

Likevel vil vi påpeke at det er grunn til å frykte høye gebyrer, og at de vil ramme sjøfarten og svekke konkurransevnen. Derfor er det svært viktig å få på plass den lenge varslede gjennomgangen av avgiftene og gebyrene i denne sektoren. Det ventet vi på under den forrige regjering, og det venter vi på under den sittende regjering. Vi må forhindre at sjøtransporten blir lite interessant på grunn av den økonomiske belastningen som vi etter hvert legger på den.

Til slutt: Vi må sørge for at trafikken langs kysten ikke blir lidende, stikk i strid med våre felles mål om økt sjø- og banetransport og mindre transport på vei.

Statsråd Helga Pedersen [18:18:26]: Flere alvorlige terroranslag rundt om i verden har rettet oppmerksomhe-

ten mot samfunnssikkerheten, og det er det som ligger bak innføringen av regelverket for terrorsikring innen maritim sektor. Internasjonalt er det behov for å innføre sikrings-tiltak og terrorberedskap for hele transportkjeden og alle transporttyper, og innføring av slike internasjonale sikringsstandarder er da et tema som har stor oppmerksomhet internasjonalt.

Norge er tett knyttet til internasjonale markeder og logistikk og transportløsninger. Ved en svært høy andel av vår eksport og import benytter man sjøen som transportvei. Kostnadene ved å innføre sikringstiltak og terrorberedskap i havner og på skip er som kjent omfattende, og regelverket er uten tvil en utfordring for sjøtransporten. Både samfunnet og næringsinteressene er imidlertid helt avhengig av velfungerende internasjonale sjøforbindelser, og derfor er det avgjørende for norsk samfunns- og næringsutvikling at egne skip og havner har en terror- og sikkerhetsberedskap som er på linje med det våre handelspartnere har. Havner som ikke implementerer regelverket, vil miste anløp av internasjonal trafikk, med de negative konsekvensene det medfører lokalt og nasjonalt.

Så er det fra flere hold blitt påpekt at ytterligere sikringstiltak ikke nødvendigvis er en del av en ønskelig samfunnsutvikling. Det er jeg helt enig i. Behovet for og omfanget av slike regler er på den annen side avhengig av det aktuelle trusselnivået. Det er en realitet som også Norge må forholde seg til.

Flere har snakket om finansieringsprinsippet. I tråd med gjeldende finansieringsprinsipp for maritim infrastruktur vil sikrings- og beredskapstiltak i havnene bli betalt av brukerne av infrastrukturen. EU-kommisjonen har gjort en evaluering av dette, og den viser at det tilsvarende prinsippet gjelder for nær sagt alle EUs medlemsland. I tillegg må de tiltakene som innføres i havnene, ses på som en del av det alminnelige ansvaret for å beskytte egen virksomhet, og derfor er det ikke foreslått å bevilge statlige midler til implementering av reglene.

Reglene om terrorsikring medfører nye oppgaver som ligger utenfor det tradisjonelle ansvarsområdet for både politi og andre sikringsmyndigheter. Kystverket er en statlig havneetat, og har dermed ansvaret for sikringstiltak og terrorberedskap i havnene. Kystverkets oppgave er å kontrollere at havnene utarbeider sikringsplaner og iverksetter tiltak i henhold til planverket. I tillegg skal implementering av EU-regelverket inspiseres av ESA i EFTA-landene.

Kystverket har så langt foretatt omprioriteringer av oppgaver og ressurser for å ivareta de myndighetsoppgavene som følger av det internasjonale regelverket om terrorsikring. Oppgavene er av løpende karakter, og innføring av havnesikringsdirektivet krever nå mer permanente organisatoriske endringer og økte ressurser. Og det er dette som ligger til grunn for at etaten nå vil prøve å dekke sine utgifter gjennom et gebyr, som belastes de havnene som er omfattet av regelverket. I denne sammenhengen vil jeg understreke at jeg vil følge veldig nøye med på hvordan regelverket implementeres og håndheves, slik at utgiftssiden verken i Kystverket eller i havnene blir høyere enn det som er absolutt nødvendig.

Fremskrittspartiet og Høyre er i sine merknader opp-tatt av det private initiativ. Da vil jeg kommentere det med å si at Kystverket har kompetanse til å godkjenne private selskaper som såkalte RSO-er, og det står for Recognized Security Organisations. De kan både utarbeide sårbarhetsanalyser og sikringsplaner på oppdrag fra havnene, og havnene kan selv velge hvilke RSO-er de vil bruke. Tiltakene som må iverksettes i den enkelte havn, vil variere og beror på resultatet av sårbarhetsanalysen. Det er også slik at en rekke havner allerede vil være tilstrekkelig sikret som følge av de nye bestemmelsene og berøres dermed ikke av det vi beslutter her i dag.

Til slutt vil jeg understreke at gebyr- og avgiftsstrukturen er et viktig virkemiddel i transportpolitikken, og at den har stor betydning for fordelingen mellom transportformene. Derfor foretar Regjeringen nå en samlet vurdering av alle gebyrene innenfor sjøtransporten, slik at sjøtransporten skal kunne konkurrere på lik linje med landtransporten. Målsettingen er at prisen for å sende varer med skip, lastebil eller tog i større grad skal fange opp de kostnadene samfunnet påføres ved å benytte de ulike transportløsningene.

Presidenten: Det blir replikkordskifte.

Arne Sortevik (FrP) [18:23:46]: Nå har statsråden i hvert fall delvis avklart at det er et bærende prinsipp i EU at alle kostnadene veltes over på havnene selv. Det er likevel ingenting til hinder for at norske myndigheter kan velge en litt annen linje hvis man mener det er nødvendig. Jeg ber om svar på det.

Det andre er at det fra flertallets side her ligger en oppfordring om at den avgiften som skal deles ut fra Kystverket i forbindelse med gjennomføringen av disse tiltakene, skal være så lav som mulig. Det er vel og bra. Det er også vel og bra at man ser grundig på hele avgiftssiden innenfor sjøtransporten for å få vekk skjevdeling eller skjevbehandling. Men den store utgiften ligger utenom det. Den store utgiften er jo investeringen fra havnene for å bli sikre nok, og den er betydelig. Som representanten Helleland nevnte, kan det dreie seg om flere milliarder kroner. At så store investeringer vil medføre økte utgifter for brukerne av sjøtransport, er en bekymring som både Regjeringen og statsråden burde ha.

Statsråd Helga Pedersen [18:25:00]: Når det gjelder det som går på statlig medfinansiering, vil jeg bare vise til det jeg sa i mitt innlegg. Den måten vi løser dette på i Norge, er på linje med det EU-landene gjør. Vi har også hatt kontaktmøte med de andre nordiske landene, og de legger seg på den samme modellen. Det er viktig i denne saken å sikre at vår sjøtransport har de samme konkurransevilkår som sjøtransporten i de andre landene har. Jeg mener at de forslagene vi her har lagt fram, sikrer det.

Per Sandberg (FrP) [18:25:54]: Jeg føler at det fortsatt er litt uklarerhet rundt det som er det prinsipielle i forhold til finansiering. Jeg håper at statsråden nå skiller mellom det som har med drift og innkreving av gebyr å

gjøre, og det som settes som et krav og påbud overfor havnene med hensyn til investering, og at det er samstemt med det EU gjør. Det er her jeg har fått andre opplysninger, som sier at EU er direkte inne med investeringsstøtte til havner i de forskjellige landene i EU i forhold til å sikre seg.

Jeg føler fortsatt at det er litt usikkerhet rundt dette, så jeg vil be statsråden om eventuelt å komme tilbake til komiteen på egnet måte, i form av brev, og kvalitetssikre hvorvidt det som statsråden nå framhever i debatten, er riktig.

Statsråd Helga Pedersen [18:26:51]: Jeg er ikke kjent med at EU har et annet regime for dette enn det Norge har. Nå holder EU-kommisjonen på å utvikle en ny felles havnepolitikk. Det er et arbeid som Norge følger tett. Dersom det skjer politikkenringer som også omfatter dette området, er det klart at vi for det første skal ha en dialog med EU-kommisjonen om de endringene som kommer. Så skal vi fra Regjeringens side også i fortsettelsen jobbe for at vår sjøtransport kan konkurrere på lik linje med sjøtransporten i de europeiske landene.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til replikk. Flere har heller ikke bedt om ordet til sak nr. 1. (Votering, se side 592)

S a k n r . 2

Innstilling frå næringskomiteen om lov om endring i lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven) (Innst. O. nr. 61 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 35 (2006-2007))

Presidenten: Ingen har bedt om ordet. (Votering, se side 593)

S a k n r . 3

Innstilling frå familie- og kulturkomiteen om lov om forbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer (Innst. O. nr. 64 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 29 (2006-2007))

Presidenten: Etter ønske fra familie- og kulturkomiteen vil presidenten foreslå at taletiden blir begrenset til 5 minutter til hver gruppe og 5 minutter til statsråden.

Videre vil presidenten foreslå at det blir gitt anledning til fem replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen – innenfor den fordelte taletid.

Videre vil presidenten foreslå at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Dette anses vedtatt.

Erling Sande (Sp) [18:29:08] (ordfører for saka): Ikkje sjeldan opplever personar at dei ikkje får tak i billetter til eit kulturarrangement dei ynskjer å delta på. Men alt håp treng ikkje å vere ute. På Internett eller i nærleiken av

arrangementet kan det likevel vere råd å få tak i billetter. Dette er billetter som blir selde fleire gonger, svartebørsbilletter på folkemunne. Innspel frå m.a. Norsk Rockforbund kan tyde på at slikt sal over Internett aukar i omfang.

Sidan billetter normalt er vanlege ihendehavardokument, er dette ikkje ulovleg, sjølv om prisen i mange tilfelle er høgare enn det han var då billetten fyrste gongen blei omsett. Det er likevel slik at salet er forbode dersom kjøparen bevisst er ført bak lyset.

Det knyter seg likevel ein del misnøye særskilt til internettssal av denne typen, fordi kjøparen inngår kjøpsavtale utan å vite at det er snakk om vidaresal, og utan å vite kva billetten kosta ved fyrste gongs omsetnad. På arrangørsida er det misnøye knytt til at ved store oppkjøp av billetter for vidaresal blir det vanskeleg å sjå den reelle interessa for arrangementet. Omfattande vidaresal av billetter med fortjeneste gjer terskelen for å delta på kulturarrangement høgare for personar med låg inntekt.

Fleirtalet i komiteen ser dagens lovforslag som ein turvande reiskap for å hindre omfattande vidaresal av billetter til ein høgare pris enn den arrangøren har sett. Det må vere eit mål at mest mogeleg av inntektene knytte til kulturarrangement går til nettopp kultur og løner den innsatsen som er lagd ned i forkant av arrangementet av profesjonelle og frivillige i fleire ledd, og ikkje til personar i ein grå marknad som ynskjer å gjere profitt på å kjøpe og selje vidare billetter med stor fortjeneste. Eit slikt forbod vil samstundes gjere det lettare for arrangørane å sjå den reelle etterspurnaden og interessa for arrangementet. Forbodet gjeld berre vidaresal med fortjeneste, og rår såleis ikkje høvet arrangøren har til å inngå avtalar med kommisjonær om å stå for vidaresal av billetter til eit arrangement.

Arrangørar har høve til å utferde billetter til arrangementet ved inngangen, setje tak på kor mange billetter ein kjøpar kan kjøpe, eller gjennomføre stikkprøver og på denne måten redusere svartebørssalet. Dette vil likevel i mange høve påføre arrangøren ekstra kostnader. Mange arrangørar vil difor av openberre grunnar ikkje prioritere denne typen tiltak.

Fleirtalet i komiteen stiller seg bak lovframlegget. Ein vurderer det førebels ikkje slik at det er naudsynt å knyte straffesanksjonar til forbodet. Dette kan eventuelt vurderast når forbodet har verka ei tid.

Mindretalet i komiteen, Høgre og Framstegspartiet, har eit anna syn, og eg reknar med at representantar frå desse partia kjem til å gjere greie for det.

Til slutt for eigen del: Vi opplever ofte i dette hus at EØS-avtala legg sterke føringar på vår nasjonale lovutforming og hindrar oss i å ta i bruk løysingar som både Senterpartiet og andre parti meiner ville vore løysingar til det beste for innbyggjarane i dette landet. Vi får glede oss over at det ikkje er tilfellet i denne saka.

Karin S. Woldseth (FrP) [18:32:44]: Dette er ikke umiddelbart noen enkel sak. Som kjent behandlet vi denne også for et par år siden, der man konkluderte med at man ikke ville forby svartebørssalg av billetter.

Fremskrittspartiet er opptatt av at ulike kulturtilbud skal tilbys til alle. Vi mener det er leit og uheldig hvis de mest lukrative arrangementene blir utsolgt i løpet av 20 minutter, da ikke til enkeltpersoner, men til store oppkjøpere som videreselger billettene til overpris, eller ågerpris som noen vil kalle det.

Fremskrittspartiet er allikevel av den oppfatning at det bør være arrangørens oppgave å innføre tiltak mot slik sekundærhandel. Det er mulig med små og enkle grep, som f.eks. ikke å selge mer enn et gitt antall billetter pr. person. Man kan også, selv om det koster noe mer, utstede billetter på navn. Personlig fram møte eller ett salgskontor er også en mulighet. Disse alternativene praktiseres rundt omkring i Europa, hvor jeg også har vært på konserter, hvor det har vært relativt greit.

Jeg er, som sagt, selv en ivrig konsertgjenger, og jeg har med et par unntak greid å kjøpe meg en billett til ordinær pris, enten via telefon eller via Internett. Da vil jeg bare gjøre saksordfører oppmerksom på at også ordinære billetter selges på Internett. Man kunne av innlegget hans oppfatte det som om det bare var svartebørshandel man drev med på Internett, men det er altså ikke tilfellet.

Vi kan vanskelig se hvordan Regjeringen har tenkt å håndheve dette foreslåtte forbudet. Skal det være polititil stede under alle arrangementer som skal arrestere dem som selger til overpris, og bøtelegge dem? Vil ikke en slik bruk av sterkt begrensede politiresurser gå på bekostning av en lang rekke høyere prioriterte oppgaver? Skal det offentlige ha ansvaret for at denne loven håndheves? Og: Hva blir konsekvensene? Det tror jeg ingen av oss akkurat kan se og svare på her og nå.

Som sagt ser vi negative trekk ved det som skjer i dag ved mellommannshandel. Likevel er dette med overpris regulert i kjøpsloven, og misvisende reklame ved videresalg f.eks. via Internett, burde være regulert i markedsføringsloven.

Avslutningsvis vil jeg derfor understreke – også som det kom fram fra saksordfører – at Fremskrittspartiet ikke støtter denne loven, hvor det ikke foreligger annet enn et forbud, og der forslag til sanksjoner er fullstendig fraværende. Da er vi overbevist om at arrangørene kan greie denne oppgaven bedre selv.

Olemic Thommessen (H) [18:35:51]: Høyre ser også at det er uheldige sider ved videreomsetningen av billetter som ofte skjer ved sterkt etterspurte arrangementer. Om dette problemet er så stort at det bør underlegges en egen lovgivning, og i naturlig forlengelse av det, at man skal bruke offentlige ressurser innenfor politi- og forbrukermyndigheter, er vi imidlertid skeptiske til.

Den omsetningen som skjer, skjer mellom voksne, ansvarlige mennesker som godt vet hva de begir seg inn på. Etter Høyres mening ligger dette utenfor det staten skal behøve å befatte seg med. Høyre tror, i likhet med Fremskrittspartiet, at det er en del grep som arrangørene kan ta for å demme opp mot svartebørshandelen. Vi tror ikke at man helt kan forhindre det, og vi tror vel også at det er en del av den – skal vi si – «kultur», som ligger rundt særlig

arrangering av store konserter, som vi antakelig må leve med.

Det lovforslaget vi har fått, er svært kortfattet, og det hjemler ikke sanksjoner overfor dem som måtte bryte bestemmelsene. Vi tror ikke det vil ha nevneverdig virkning på svartebørssalget. Vi tror det vil finne nye veier. Slik sett fremstår loven på mange måter som en symbollov. Det er vi i utgangspunktet skeptiske til å fylle lovboken med. Det å ha meninger om ting er fint, men det er ikke alltid at man skal behøve å la det fremstå i form av en lovtekst. Jeg synes vi også har sett andre eksempler på det i den senere tid.

Til representanten Sande, altså saksordføreren, har jeg lyst til å si at jeg er sterkt usikker på om gevinsten til arrangørene blir mindre. Jeg tror at arrangørene i utgangspunktet priser billettene sine på et nivå hvor de tror at de bør ligge. Jeg tror ikke arrangører av store rockekonserter priser seg lavere, men det prisnivået de legger seg på, vil handle om en helhetsvurdering der risikomomentet gjør at det kanskje blir en glippe mellom det som er utsalgspris, og det som noen vil være villige til å betale på svartebørs. Det er jo fordi man som arrangør alltid er spent på hvordan ting vil gå. Man vet ikke alltid hvordan det vil slå ut.

Så kort oppsummert: Vi mener at problemet rett og slett er for lite til at det er nødvendig å regulere det. Vi tror ikke det er riktig å sette i gang en slik prosess ut fra prioriteringen av midler som da måtte gå til politi og forbrukermyndigheter. Vi tror ikke det vil få noen spesiell virkning. Vi tror heller ikke at arrangørene vil tjene noe mer penger på en slik lov. Den vil på mange måter fremstå som en symbollov, som vi er skeptiske til. Så ut fra en helhetsvurdering har Høyre da kommet til at man ikke vil støtte det fremlagte forslaget.

Heikki Holmås (SV) [18:39:29]: Vi i SV er veldig glad for at kampen mot svartebørshandelen nå blir en realitet, at vi får et lovforbud mot ulovlig billettsalg som politiet kan påvise i forbindelse med sin ordenstjeneste, at det kan bli påtalt og kan bli stoppet. For SV er det en endelig erkjennelse av at svartebørshandel er et reelt problem. Vi har mange støttespillere blant artister, arrangører og forbrukere som støtter forslaget.

Et forslag mot svartebørssalg fremmet vi første gang den 11. juni 2003. Vi er veldig fornøyd med det arbeidet som her har vært gjort av statsråd Trond Giske og Regjeringen, og med forslaget slik det framstår i dag. Det er et forbrukervennlig forslag, som vil komme til å spille en rolle i folks hverdag, en rolle for dem som ønsker å ta del i populære arrangement innenfor kultur og idrett.

I hvilken grad politiet vil gripe inn, er basert på den ressursprioriteringen som politiet gjør. Jeg vil bare anmerke her at i forbindelse med veldig mange av de store arrangementer, som f.eks. Quartfestivalen og Øyafestivalen, er det ikke sjelden at politiet uansett er i nærheten og patruljerer området på grunn av at også fyll og spetakkel er involvert, eller fordi folk benytter seg av andre ting. Det gjør det fullt mulig for politiet å benytte den muligheten som vi nå får til å påtale det som innebærer svartebørssalg.

Vi anser det ikke som nødvendig å knytte straffesanksjoner til forbudet nå. I tillegg vil markedsføring av ulovlig billettsalg kunne forbyes av forbrukerombudet. En overtredelse av forbrukerombudets vedtak kan sanksjoneres ved at overtrederen må betale et tvangsgebyr. Dermed får vi gjort noe med det som er viktig i forhold til svartebørsannonseringen. Slik annonsering blir med dette forslaget altså helt umulig å gjøre.

Lovforslaget er basert på en tilsvarende lov i Danmark med gode resultater. Det har vært en sterk vekst i svartebørshandel med billetter til etterspurte idretts- og kulturarrangementer, der billetter selges flere ganger. Videresalget skjer både i tilknytning til arrangementer og etter forhåndsannonsering i aviser og på Internett. Det har særlig vært stor misnøye med billetter som er videreformidlet gjennom Internett, der billettene ofte har hatt en betydelig høyere salgssum enn det billettene kostet i utgangspunktet.

For å understreke dette med egne opplevelser: Det var en viss pågang da Brann spilte cupfinale mot Lyn. Det var en stortingsrepresentant, en engasjert bergenser, som slet litt med å få tak i billetter – det var ikke jeg, for jeg var medlem av sportsklubben Brann, så jeg fikk tilbud om billetter – og han så at på alle de stedene det ble annonsert Brann-billetter til Ullevål, var det folk som melket markedet ved å utsuge gulltørstige bergensere i forkant av den finalen. Han fikk seg billett på en lovlig måte. Det er det viktig å understreke.

Men nå blir det mye vanskeligere, for ikke å si umulig, for svartebørshaier å drive på med denne virksomheten i forkant. Det er det mange bergensere som blir glad for neste gang Brann kommer til cupfinalen, eller det kan være Oslo-borgere som blir glad for det neste gang Vålerenga kommer til cupfinalen.

Da SV fremmet forslaget første gang, fikk vi bred støtte fra de fleste største aktørene – som artister, arrangører, forbrukere – innenfor kultur og idrett. Et vesentlig poeng med denne loven er at arrangørene skal sitte igjen med mest mulig overskudd fra den reelle omsetningen av salget av billetter, og at et forbud mot videresalg av billetter til høyere pris enn det arrangørene legger opp til, skal kunne hindres.

Et annet vesentlig poeng er at det er urimelig at de største og mest populære arrangementene kun skal være forbeholdt dem med sterkest økonomi, for det er jo nettopp det som er målet, at det skal være en reell mulighet for alle å oppleve slike knapphetsgoder. Det blir enklere med en slik lov som dette.

Så vil jeg sånn en passant si fra om at det ikke er forbudt å selge billetter videre til arrangørpris. Brenner man inne med billetter, skal man kunne selge dem videre til arrangørpris, men man har ikke lov til å sko seg på andre mennesker som fortvilet prøver å komme inn på en Bruce Springsteen-konsert eller andre steder.

Jeg tror at dette vil komme til å være et effektivt forslag. Hvis vi ser at dette blir et forslag som ikke fungerer etter hensikten, vil kulturministeren og vi andre som har jobbet med dette i en årrekke, helt åpenbart komme til å diskutere og ta opp igjen forslagene. Men jeg har tro på at

denne loven skal kunne stoppe mange folk som har tjent ganske bra med penger på dette. Selv har jeg hatt en diskusjon hvert år om svartebørs med den samme mannen på Quartfestivalen. Jeg er glad for at jeg nå kan komme tilbake og si til ham at det han driver med, faktisk ikke er lov, og at politiet kan sørge for at han ikke lenger kan drive på med sin virksomhet. Det kommer til å føles godt.

Sigvald Opprebøen Hansen hadde her teke over presidentplassen.

Björg Tørresdal (KrF) [18:44:55]: Festivalsommeren nærmer seg og med den også svartebørssalg av billetter. Norsk Rockforbund melder om at svartebørssalg er et økende problem. En forutsetning for dagens svartebørsproblem er jo at det finnes kjøpere som er villige til å betale en høyere pris enn pålydende. Dette er en følge av den ubalansen som er i markedet for populære kultur- og idrettsarrangementer.

Hvert eneste år overføres et stort pengebeløp fra forbrukerkollektivet, nærmere bestemt billettgjøperne, til et lite antall privatpersoner eller firmaer som driver organisert svartebørssalg. Dette skjer uten at kjøperne får noe mer enn de ellers ville ha fått, nemlig en inngangsbillett til en konsert eller et idrettsarrangement.

Jeg har vanskelig for å se at det er noen grunn til at vi i Norge skal akseptere at noen få aktører skal ødelegge markedet for populære kulturtilbud. Firmaene tjener enorme summer på bekostning av et stort antall kultur- og sportsinteresserte mennesker. Svartebørsvirksomhet har utelukkende negative virkninger. Arrangørene får også lavere inntekter enn de ellers ville ha fått.

Etter Kristelig Folkepartis syn bør problemet løses med et forbud mot svartebørsvirksomheten. Vi er glade for at det forbudet kommer. Vi tror at et forbud vil være et viktig første skritt i kampen for å få stoppet denne virksomheten. Et forbud vil vanskeliggjøre selve svartebørsvirksomheten, som ikke lenger vil kunne foregå åpent. Dessuten vil straffetruuselen forventes å ha en klar preventiv effekt.

Behovet for forbud mot svartebørssalg av billetter må ses i lys av den generelle utviklingen på underholdningsmarkedet. Det er en kjent sak at billetter som er tilgjengelige for folk flest, er begrenset, bl.a. fordi sponsorer og VIP-gjester gis en stadig høyere andel. I tillegg er prisnivået på kultur- og sportsbilletter i seg selv høyt. Billetter til ulike kultur- og sportsarrangementer er i ferd med å bli luksusgoder. Dersom vi ikke nå tar grep for å motvirke den organiserte svartebørshandelen, vil denne utviklingen forsterkes ytterligere.

Når det gjelder argumentet om at det skal bli vanskelig å håndheve forbudet, gjelder det alle typer forbud. En lang rekke eksisterende straffebestemmelser er vanskeligere å håndheve enn et forbud mot svartebørssalg.

Røykeloven er et eksempel på et forbud som ble vurdert som vanskelig å håndheve da det ble innført. Men tiden har vist at kritikerne tok feil. Røykeloven har vært en kjempesuksess. Når man nå skal vurdere et forbud mot svartebørssalg, bør man se på alternativene til forbud. Jeg

tror ikke at frivillige tiltak fra arrangørens side vil ha samme effekt. Det tror heller ikke Forbrukerrådet.

Det bør være overkommelig å dokumentere svartebørssalg. Både enkeltpersoner, medier og forbrukerorganisasjoner vil ha interesse av å få avdekket ulovlig virksomhet som er i strid med forbrukerinteressene. Et forbud vil utvilsomt gjøre det mye vanskeligere å tjene store penger på svartebørs og vil medføre en stor risiko for å bli stilt strafferettslig til ansvar.

For Kristelig Folkeparti er det viktig at populære kultur- og idrettsarrangementer i størst mulig grad er tilgjengelige for alle, uavhengig av økonomisk situasjon. Derfor støtter vi et forbud mot svartebørssalg av billetter for å hindre at disse arrangementene, som flere har sagt i debatten, blir forbeholdt dem som har god økonomi.

Statsråd Trond Giske [18:48:55]: Både saksordføreren og Kristelig Folkepartis representant gav en meget god og nøyaktig beskrivelse av behovet for en regulering av svartebørssalg.

Kommersielt svartebørssalg av billetter har blitt mer organisert i Norge i de senere årene. Omfanget av økonomisk motivert videresalg av billetter til overpris har vært økende, spesielt via Internett. Det har særlig vist seg i forbindelse med musikkonsserter og festivaler, der det foregår store oppkjøp av billetter under førstehåndssalget, noe som vanskeliggjør arrangørens mulighet til å nå de kundene som faktisk skal på arrangementet. Vi vet også at flere fotballkamper de senere årene har vært utsolgt – til og med Branns kamper har vært utsolgt, og heldigvis en og annen landskamp – der det organiserte videresalget vanskeliggjør arrangørens arbeid og publikums mulighet til å få tilgang til billetter.

Vi vet også at en del føler seg lurt av svartebørssalg, fordi de tror at de kjøper billetter til ordinær pris. Det er slik at forbrukermyndighetene de siste årene har hatt en jevn strøm av klager på organisert videresalg av billetter. Gjennomgangstemaet har vært at det gis utilstrekkelig prisinformasjon, og at det skapes inntrykk av at videresalgsselskapet representerer den offisielle arrangøren av arrangementet. Videre er det problemer knyttet til usikret forskuddbetaling, manglende levering av billetter, manglende rettigheter for kjøper og salg av falske billetter. Det er til og med folk som har reist langt for å komme på en cupfinale, som plutselig står der med billetter som ikke er gyldige. Derfor mener Regjeringen at et forbud mot videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer til overpris er nødvendig. Jeg vil presisere at forslaget kun gjelder videresalg av billetter til overpris og er ment å ramme dem som driver organisert videresalg av billetter, selvsagt ikke enkeltpersoners mulighet til å selge billettene sine hvis de ikke får brukt dem, til vanlig pris. Forslaget er heller ikke ment å hindre arrangørens adgang til å inngå avtaler med kommisjonærer om å forestå billettsalg til et arrangement.

Formålet er å sørge for at alle kan oppleve kultur- og idrettsarrangement. Jeg ser at Fremskrittspartiet bl.a. skriver i sine merknader at alternativet er at arrangøren kan vise bort svartebørssalgene. Nei, man kan ikke vise bort

noen som driver lovlig virksomhet. Det er jo nettopp når man får en lovhjemmel, man kan vise bort.

Så ser jeg også at man bekymrer seg for politiets utgifter. Nå redegjorde representanten Heikki Holmås litt for det. Men det er jo slik at det svært ofte er arrangøren som betaler for politivaktholdet på denne type arrangement. Man har også eget vakthold i tillegg, slik at man her får et effektivt apparat uten at det går ut over den øvrige kriminalitetsbekjempelsen, som vi er svært opptatt av.

Så sier man at man etterlyser sanksjoner og derfor ikke kan støtte lovforslaget. Vel, det hadde vært bedre å foreslå sanksjoner enn å gå imot lovforslaget.

Jeg mener at kultur og idrett skal være for alle, ikke for de få. Det støttes av flere organisasjoner som arbeider med avholdelse av arrangementer, herunder Idrettsforbundet, Rockforbundet og Norske Festivaler. Jeg er glad for at Kristelig Folkeparti – og jeg forstår også Venstre – støtter forslaget om å forby svartebørssalg. Svartebørssalg gir dem med best økonomi best tilgang til de mest populære arrangementene og kan være en effektiv sperre for at folk med vanlig økonomi får ta del i det.

Så kan man si: Burde man kanskje la markedet bestemme – at selger og kjøper finner ut av dette selv? Ja, det er jo nettopp det som hindres ved svartebørssalg. Fotballforbundet, store konsertarrangører og festivalarrangører setter prisen slik at vanlige folk skal ha råd til å gå der, og så sørger svartebørsselgerne for at vanlige folk likevel ikke får billett til overkommelig pris på tross av at selger faktisk ønsker det. Så her er det altså et hinder mellom selger og kjøper som vi fjerner. Den solidariske holdningen som bl.a. Fotballforbundet og mange festivaler, som selvsagt kunne selge billettene til mye høyere pris, har, den vil vi støtte opp under og sørge for blir effektiv.

Jeg tror at et lovforbud kan bidra til å stoppe en uheldig utvikling på dette området, og at det vil stimulere til et størst mulig tilbud av idretts- og kulturarrangement for alle.

Presidenten: Det blir replikkordskifte.

Trine Skei Grande (V) [18:53:56]: Jeg har to spørsmål til statsråden.

Venstre deler statsrådets intensjoner med denne loven, men er litt usikker på om vi klarer å nå alle målene. Vi har skrevet en merknad i saken om at vi ønsker at man etter noe tid evaluerer loven og ser om det er nok sanksjoner, slik at den fungerer som den skal.

Det andre er: Jeg er også opptatt av at det i dag blir tatt mange gode grep fra arrangørene, og jeg håper at arrangørene nå ikke lener seg på en lovparagraf og ikke følger opp. Det veldig mange gjør, er bl.a. å legge ut ekstrabilletter noen dager før arrangementet for å demme opp for svartebørshandelen, noe som jeg syns også er et kulturpolitisk godt tiltak, fordi man dermed får et mer sammensatt konsertpublikum og festivalpublikum enn det man får med alle dem som har bestemt i november at de skal på Øyafestivalen.

Statsråd Trond Giske [18:54:52]: Jeg synes det er helt naturlig at vi, om vi ikke evaluerer etter nøyaktig tre år, i hvert fall følger tett med på hvordan dette slår ut. Jeg er ikke sikker på om vi blir kvitt svartebørssalget hundre prosent, men det blir i hvert fall veldig mye vanskeligere for dem som driver organisert salg av billetter til overpris. Det blir vanskeligere å annonsere, for forbrukermyndighetene kan gå inn og se på den type ting. Og det blir vanskeligere å oppholde seg nær arrangementstedet og åpenlyst selge billettene til overpris. Om vi blir kvitt problemet helt, vet jeg ikke, men jeg tror i hvert fall at dette er et veldig viktig tiltak. Så får vi evaluere underveis, som Skei Grande sier, og se om vi skal gjøre mer.

Så er jeg også helt enig med representanten i at også arrangørene virkelig bør sette i verk de tiltakene de kan. Jeg er helt enig i at dette med periodisering av salget, å selge billetter tett opp mot arrangementet, er en lur strategi for å gjøre markedet for svartebørsselgerne litt mer usikkert, slik at kanskje færre tar sjansen på å kjøpe opp store lagre av billetter. Når alt er utsolgt etter ti minutter, er det ikke fordi vanlige folk har kjøpt billettene. Det er fordi svartebørshaiene har forsynt seg grovt.

Presidenten: Fleire har ikkje bedt om ordet til replikk.

Dei talarar som heretter får ordet, har ei taletid på inntil 3 minutt.

Erling Sande (Sp) [18:56:17]: Heilt kort: Det kom nokre kommentarar til mitt tidlegare innlegg som eg har lyst til å kommentere kort, dersom eg får høve.

Den eine var frå representanten Woldseth om at det også førekjem anna billettsal over Internett som ikkje er videresal. Det gjer det – og eg vil understreke: takk og pris for det. Mitt innlegg var retta mot det videresale av billetter som er gjort med fortjeneste, og som vil bli omfatta av den lova som vi vedtek her i dag.

Så stiller representanten Thommesen frå Høgre spørsmål ved om gevinsten forsvinn frå arrangøren. Eg meiner han gjer det, og eg skal berre kort seie kvifor. Det kan skje på to måtar.

For det fyrste: Ved utlysing av eit arrangement, t.d. ein konsert, forsvinn billettane kjapt. Blant dei som arrangerer, skapar det eit inntrykk av at det er ein stor etterspørsel etter denne konserten, og dei set då opp ein konsert nr. 2. Så viser det seg når tidspunktet kjem for konsert nr. 2, at etterspørselen ikkje er til stades, rett og slett fordi det har vore eit omfattande videresal av billetter, og at etterspørselen ikkje er så stor som ein trudde fyrst. Det er den eine måten det kan skje på.

Den andre måten er at moglegheita for auka inntekt for ein arrangør vil liggje i differansen mellom den prisen som arrangøren tenkjer å krevje, og det kunden er villig til å betale. Det vil jo føre til at dersom det sit nokon og tek ut den differansen gjennom videresal av billetter, er det eit potensial som kunne vore utnytta til inntekt for arrangøren, men som ikkje blir utnytta.

Ulf Erik Knudsen (FrP) [18:58:26]: Det var et par forhold jeg kunne tenke meg å kommentere i denne saken.

Først til statsrådens påstand om at det er umulig å vise bort folk som driver med svartebørssalg. Tilfellet er vel at de fleste byer og tettsteder i Norge har noen politivedtekter som gjør det mulig, og som også stiller det krav at hvis man ønsker å drive næringsvirksomhet i form av salg, må man ha godkjenning fra både det offentlige og fra grunneier. I slike sammenhenger vil det da være uproblematisk å vise bort den som driver denne salgsvirksomheten.

Dette er jo en interessant sak: Man vedtar en lov uten faktiske konsekvenser. Spørsmålet er da om de som driver innen denne bransjen, disse bandittene som driver med svartebørssalg, blir veldig redde. Jeg tror ikke det. Én ting er at loven ikke har noen konsekvenser, men den har heller ingen ressurser som følger med til politiet. Vi ser nå daglig i media, i TV rapporter om situasjonen i det norske politiet. Vi vet at vold, voldtekter, kriminalitet og drap øker. Vi ser at politiet mangler ressurser til kjøretøyer. Halvparten av bilparken står ved enkelte kamre. Det er manglende sikkerhetsutstyr osv.

Jeg merker meg at representanten Holmås mener at dette skal være et meget effektivt tiltak. Jeg tror det i beste fall er svært optimistisk å hevde det. Det er ikke verre å omgå denne loven enn at man skaffer seg et Internett-domene – det tar vel noe sånt som fire og et halvt minutt – og så har man satt seg utenfor nedslagsfeltet for denne loven. Det er jo også – tilbake til dette med politiets ressurser – umulig å sette inn ytterligere ressurser når man er så kjørt på felgen som man er. Vi har jo hørt justisminister Storberget si at det ikke blir snakk om mer penger til politiet.

Det er ingen av oss som synes det er hyggelig med svartebørssalg, men det blir merkelig å vedta en slik lov når vi vet at det finnes muligheter for å gjøre noe med dette fra arrangørens side. Statsråden nevnte selv de store bunker med konsertbilletter som går ut de første dagene etter at de legges ut for salg. Det kunne arrangørene selv gjort noe med hvis de hadde ønsket og villet det, og det synes jeg gir grunn til å sette et stort spørsmålstegn ved denne saken.

Statsråd Trond Giske [19:01:27]: Bare en kort kommentar til påstanden om at dette er en lov som ikke får konsekvenser: Det er jo nettopp fordi den får konsekvenser, at hele den bransjen som faktisk selger billetter, altså Idrettsforbundet, Fotballforbundet, Rockforbundet, festivalarrangører, ønsker seg denne loven. Og som jeg også sa i mitt innlegg – det går jo ikke ut over politiets ressurser hvis ressurser som arrangøren selv har betalt, kan sørge for at svartebørshandlerne blir bortvist. Dessuten kommer det vel, så vidt jeg husker, i revidert mer penger til politiet, så den påstanden fra Knudsen er vel også uriktig. 1. juli blir vi kvitt de enarmede bandittene. Etter mitt syn burde vi bli kvitt de toarmede bandittene omtrent samtidig. Da ville folk flest – som enkelte partier snakker om, men ikke handler for – virkelig få adgang til idretts- og konsertarrangementer.

Presidenten: Fleire har ikkje bedt om ordet til sak nr. 3.

(Votering, sjå side 593)

S a k n r . 4

Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om lov om registrering av innsamlinger (Innst. O. nr. 69 (2006-2007), jf. Ot.prp. nr. 47 (2006-2007))

Presidenten: Etter ønske frå familie- og kulturkomiteen vil presidenten foreslå at taletida blir avgrensa til 5 minutt til kvar gruppe og 5 minutt til statsråden.

Vidare vil presidenten foreslå at det blir gjeve høve til fem replikkar med svar etter innlegg frå medlemmer av Regjeringa innafør den fordelte taletida.

Vidare vil presidenten foreslå at dei som måtte teikne seg på talarlista utover den fordelte taletida, får ei taletid på inntil 3 minutt.

– Det er å sjå på som vedteke.

Ulf Erik Knudsen (FrP) [19:03:30] (ordfører for saken): Vi skal i denne saken behandle Ot.prp. nr. 47 for 2006-2007, Om Lov om registrering av innsamlinger.

Forslaget går ut på å innføre en frivillig registreringsordning som skal gi allmennheten en sikkerhet for at de midler som gis, også brukes på det angitte formål ved den registrerte innsamlingen. Det skal føres et register over innsamlinger av et frittstående kontrollorgan som også fører kontroll med at midlene brukes i samsvar med forutsetningene.

Det er i dag ikke noen direkte lovregulering av innsamlinger. Den private stiftelsen Innsamlingskontrollen i Norge ble etablert i 1991 og har over 70 frivillige organisasjoner som medlemmer. Innsamlingskontrollen har som formål å bidra til betryggende gjennomføring av innsamlinger og forsvarlig forvaltning av innsamlede midler.

En lovfestet registreringsordning for innsamlinger kan bidra til økt åpenhet om gjennomføring av og pengeforvaltning ved pengeinnsamlinger.

Alle partier er tilfreds med at det ikke foreslås registreringsplikt. Det er dog en målsetting at flest mulige av både de små og de store innsamlingene skal se nytten av å være oppført i registeret.

Det er bred enighet om at alle innsamlinger må tilstrebe at størst mulig del av pengene går til det angitte formål. I proposisjonen foreslås det at minst 65 pst. av det innsamlede beløp i hver aksjon skal gå til innsamlingens angitte formål. Målsettingen bør likevel være at satsen for minimumskravet vurderes hevet når registeret har vært i funksjon i to–tre år.

Lovforslaget legger opp til at kontrollorganet utsteder et kvalitetsmerke, slik at registrerte innsamlinger lett kan gjenkjennes. I tillegg til et innsamlingsmerke vil det bli vurdert om registrerte innsamlinger bør ha en innsamlingskonto som begynner med et fast tall, f.eks. 90, tilsvarende ordningen som finnes i Sverige i dag. Dette kan gjøre folk mer bevisste på hvem de gir penger til, og om vedkommende er registrert og undergitt innsyn og kontroll

med innsamlingsmidlene. Det er dessverre slik at det i dette markedet er enkelte useriøse aktører, og det er også tilfeller der det er snakk om regelrett svindel, er jeg blitt fortalt.

Det er også bred enighet om at kontroll må utøves av et frittstående organ som ikke er knyttet til de offentlige myndighetene. Det vises til at en offentlig kontroll med frivillige innsamlinger vil bryte en tradisjon på frivillighetsområdet både i Norge og i utlandet.

Flertallet – regjeringspartiene – mener proposisjonen bør vedtas som den er. Mindretallet – Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre – er kritiske. Mindretallet påpeker at det var kort frist på høringen. Det er også slik at saken fremstår kortfattet, og at flere temaer med fordel kunne vært utdypet. Dette gjelder bl.a. rammene for administrasjonskostnader, forholdet mellom små og store aktører, og hvordan kontrollorganet bør være forankret i frivilligheten selv. Det er også på det rene at lovforslaget slik det nå ligger, praktisk sett betyr svært lite i forhold til den virksomhet som Innsamlingskontrollen i Norge i dag driver. Vi i mindretallet mener derfor at dette ikke kan ses på som noen hastesak. Vi tror at det kunne vært en ubetinget fordel dersom spørsmålet om innsamlingskontroll hadde vært behandlet i sammenheng med eller i kjølvannet av den bebudede stortingsmeldingen om frivillighet.

På vegne av mindretallet vil jeg derfor ta opp forslaget om at Ot.prp. nr. 47 sendes tilbake til Regjeringen og fremmes som ny sak i tilknytning til fremleggelsen av frivillighetsmeldingen.

Per Rune Henriksen hadde her overtatt presidentplassen.

Presidenten: Representanten Ulf Erik Knudsen har fremmet det forslag han refererte til.

Gunn Karin Gjøl (A) [19:08:03]: Lov om registrering av innsamlinger er ett av mange forslag som nå kommer fra Regjeringen for å styrke virksomheten til de frivillige organisasjonene i Norge. I neste uke vil vi behandle saken om frivillighetsregister, og senere i sommer kommer det en egen stortingsmelding om frivillighetens kår i Norge.

Bakgrunnen for dette forslaget er ønsket om å bidra til økt åpenhet om gjennomføring av pengeinnsamlinger og forvaltningen av de innsamlede midlene. På den måten kan en stoppe mindre seriøse innsamlinger.

De frivillige organisasjonene i Norge har stor tillit i den norske befolkningen. Det vises også gjennom den enorme viljen det er blant folk til å støtte innsamlinger foretatt av frivillige organisasjoner. Likevel mener de frivillige organisasjonene sjøl at det er behov for en bedre regulering og kontroll av innsamlingen, ikke minst fordi noen useriøse kan ødelegge for de mange. Det er derfor behov for å slå ned på de aktørene som ikke opptrer ifølge god innsamlingsskikk.

De frivillige organisasjonene i Norge har vært en pådriver for å få på plass en slik registreringsordning, og de

aller fleste har i høringsfasen støttet Regjeringens forslag om at dette må lovfestes. De frivillige organisasjonene er samstemte om at en slik ordning ikke bør legges til det offentlige, og det blir fulgt opp i dette lovforslaget. Det foreslås at en slik ordning legges til et uavhengig organ, en stiftelse, som får ansvaret for registreringene.

Det blir i første omgang ikke foreslått en plikt til å registrere og melde innsamlingen. For det første vil det være vanskelig å kontrollere overholdelsen av en slik plikt så lenge virksomheten ikke er registrert i et frivillighetsregister. For det andre krever en lovbestemt plikt også muligheten til å sanksjonere ved pliktbrudd. Det siste reiser en del prinsipielle problemstillinger siden sanksjonsordningen da må delegeres til en privat stiftelse.

Regjeringspartiene mener likevel det er viktig å komme i gang med denne ordningen sjøl om frivillighetsregisteret ikke er på plass. Skal vi vente på at frivillighetsregisteret er på plass, vil det ta enda et par år før vi får et godt kontrollsystem for innsamlede midler. De frivillige organisasjonene har sjøl ivret etter å komme i gang. Dessuten mener vi ordningen uavhengig av registreringsplikt vil være godt fungerende ut fra at en for små og store innsamlinger vil se seg tjent med å registrere sin virksomhet.

Lovforslaget legger opp til at kontrollorganet utsteder et kvalitetsmerke, slik at registrerte innsamlinger lett kan gjenkjennes. Jeg tror dette vil bidra til at den norske befolkningen velger å støtte aksjoner som er registrert. Kvalitetsmerket vil fungere som en garanti overfor giverne for at innsamlingen er seriøs, og at man ikke blir lurt. Dette i seg sjøl vil være så effektivt at det er et poeng å komme i gang med ordningen så raskt som mulig.

Opposisjonen foreslår å utsette denne saken. Det samme gjør de med frivillighetsregisteret, en sak som ble avgitt av komiteen tidligere i dag. Det er interessant å se at opposisjonen ikke har annet alternativ til Regjeringens politikk enn å utsette sakene. Men det er også det dårligste alternativet, siden registrering av innsamlingsvirksomheten og frivillighetsregisteret vil bli betydelig forsinket. Det er ikke frivilligheten i Norge tjent med.

Olemic Thommessen (H) [19:12:02]: Høyre mener i likhet med de andre opposisjonspartiene at det hadde vært en stor fordel dersom denne saken hadde blitt behandlet sammen med den bebudede frivillighetsmeldingen. Det er et viktig poeng at både denne saken og saken om frivillighetsregister bør ses i den sammenhengen og sendes tilbake til Regjeringen i denne omgang. Dette er, som representanten Knudsen også var inne på, ingen hastesak. Vi har Innsamlingskontrollen i Norge, som gjør en god jobb.

Vi ser at det vil være viktig for å legitimere innsamlingsaksjoner at vi får på plass bestemmelser om dette, og at det vil styrke denne virksomheten at den hjemles. Sånn sett er vi ikke imot intensjonene og det som det legges opp til. Men det er flere punkter som vi setter et spørsmålstejn ved om man har gått grundig nok inni i proposisjonen. Blant annet dreier dette seg om hvordan denne loven vil slå ut i forhold til små organisasjoner og i forhold til nye tiltak. Det er jo slik at administrasjonskostnadene blir større i begynnelsen, og vi synes det er viktig at også nye

aktører har en mulighet til å innarbeide seg på dette området.

Vi har også merket oss at det skal være opp til kontrollorganet selv å utforme kriterier for hvordan administrasjonskostnadene skal beregnes. Det er et ganske stort og sammensatt tema, som vi gjerne skulle sett litt dypere inn i, kanskje særlig i forhold til små aktører.

Vi har også merket oss en viss irritasjon fra iallfall noen organisasjoner i forbindelse med høringene og ellers over at det her ble operert med en høringsfrist som de oppfattet som kort, og at paraplyorganisasjonen «Frivillighet Norge», som organiserer omtrent 120 organisasjoner, fikk en type særstilling her. Det ligger i luften fra en del av de høringsinstansene vi har vært i kontakt med, at man setter spørsmålsteget ved om en organisasjon som i hovedsak organiserer de store, tunge landsdekkende organisasjonene, fullt ut ser de små organisasjonenes behov.

Som også Arbeiderpartiets Gunn Karin Gjøl fremholdt, har det nå kommet en rekke saker i forbindelse med frivilligheten, og vi hadde trodd at meldingen skulle komme og være den plattformen som frivillighetspolitikken skulle staves ut på videre. Det å se hele dette feltet i en sammenheng tror vi ville være svært viktig og gi et bedre fundament til også å behandle denne saken. Det er bakgrunnen for at vi mener at saken kan utsettes. Vi tror ingen tar skade av det – saken vil da kunne utredes bedre og kanskje utformes mer treffsikkert i forhold til det vi ønsker å oppnå, nemlig en ordning som skal gi bedre vilkår for innsamlingsaksjoner i Norge.

Ingebrigt S. Sørfohn (KrF) [19:16:40]: Det frivillige organisasjonslivet har djupe røtter i det norske samfunnet. Saman med Sverige og Nederland ligg Noreg på topp i Europa når det gjeld omfanget av frivillig innsats. Undersøkingar viser at over halvparten av befolkninga tek del i frivillig arbeid i løpet av året. Ca. 80 pst. av dette skjer innanfor rammene av ein organisasjon.

Gjennom sine sosiale aktivitetar knyter frivillige samanslutningar menneske saman i sosiale fellesskap. Dette gjev folk tilhørsle, og det vert skapt levande og trygge samfunn rundt om i landet vårt. Det er mange som peikar på at eldsjelene må bruka store delar av tida si på andre ting enn det dei brenn for. Administrative oppgåver og arbeidet med innsamling av pengar osv. kan krevja ganske mykje tid og krefter.

Det er viktig å unngå ei for sterk profesjonalisering av det frivillige livet ved at dei frivillige vert stilte overfor altfor høge krav. Samtidig er det viktig at me ikkje berre ser på ei frivillig eldsjel som eit offer. Me må også fokusera på det faktum at dei positive opplevingane som følgjer med å ta ansvar innanfor frivillig organisasjonsarbeid, er ganske store.

Proposisjonen som me behandlar i dag, dreier seg om kontroll av dei innsamla midlane som mange organisasjonar er heilt avhengige av. Kristeleg Folkeparti støttar ein slik kontrollinstans som Regjeringa foreslår, men me undrar oss over korfor proposisjonen ikkje gjer greie for fleire tema som høringsinstansane faktisk har etterspurt. Det gjeld m.a. spørsmål om registreringsplikt, rammene for

administrasjonskostnader, forholdet mellom store og små aktører og ei djupare utgreiing av korleis kontrollorganet bør vera forankra i frivillig sektor osv. Kristeleg Folkeparti er ikkje fornøgd med at det framlagde forslaget overlèt til det nye organet sjølv å utforma viktige kriterium for korleis administrasjonskostnadene ved innsamlingsverksemd skal reknast ut.

I si høyringsfråsegn stiller UNICEF spørsmål ved korleis dei administrative kostnadene skal reknast ut. Det vert hevda at det er fare for at nokre organisasjonar passsar betre enn andre til dei kriteria for godkjenning som er foreslått. Det gjer at me i Kristeleg Folkeparti vert litt urolige. Det må ikkje vera slik at nokre organisasjonar ikkje har moglegheit til å få eit kvalitetsstempel sjølv om dei har låge administrasjonskostnader og innsamlinga går til eit sjukehus i f.eks. Tanzania.

Proposisjonen burde etter Kristeleg Folkeparti sitt syn vore behandla saman med den varsla stortingsmeldinga om rammevilkår for frivillig sektor. Den korte høyringsfristen gjer at proposisjonen ber preg av hastverk som me ikkje forstår bakgrunnen for. Derfor fremmar Kristeleg Folkeparti i lag med Framstegspartiet, Høgre og Venstre forslag om å senda proposisjonen tilbake til Regjeringa, og me ønskjer at det vert fremma ei ny sak om kontroll av innsamlingsaksjonar i samband med framlegginga av frivillighetsmeldinga.

Offentlege myndigheiter bør vera forsiktige med å leggja føringar for frivillig verksemd. Samarbeid må vera basert på respekt for dei særeigne verdiane som pregar frivillig sektor og frivillig liv. Det offentlege si oppgåve må vera å stimulera til frivillig innsats, ikkje betala for at den skal verta overflødig. Me er avhengige av at det også i framtida finst eldsjeler som finn det meningsfylt å bidra med frivillig arbeid. Dette vil vera eit viktig bidrag til at Noreg framleis skal vera eit godt samfunn å leva i.

Erling Sande (Sp) [19:20:56]: Senterpartiet er oppteke av å føre ein politikk som legg til rette for ein sterk og levande frivillig sektor. Ein politikk som tener frivillig sektor, vil vere ei god investering for samfunnet, då vi veit at frivillig sektor bidreg i stor grad både til verdiskaping og til samfunnsbygging.

Frivillig sektor nyt òg stor tillit blant folk. Ved å innføre ei frivillig registreringsordning for innsamlingar, som kontrollerer at innsamla midlar blir brukte etter føresetnadene, bidreg vi i dag til å halde oppe denne tilliten. Store delar av frivillig sektor er finansiert gjennom gåver. Det same gjeld naturleg nok innsamlingsaksjonar i regi av frivillige organisasjonar. Ein føresetnad for at inntektene gjennom gåver blir haldne oppe og aukar, er at folk har tillit til at pengane går dit dei skal. Alle eksempel på det motsette vil føre til at folk vegrar seg for å opne lommeboka neste gong nokon spør om dei vil støtte ei god sak. Dagens vedtak vil gje eit meir transparent system og gjere det lettare for gjevarar å vere trygg på at pengane går til det rette formålet.

Det eksisterer i dag inga lovregulering av innsamlingsar. Senterpartiet støttar tanken om å opprette ei frivillig registreringsordning og at denne skal varetakast av eit

uavhengig organ oppretta av dei frivillige organisasjonane. Vi gjev derfor tilslutning til lovforslaget slik det her ligg føre.

Statsråd Trond Giske [19:22:34]: Frivillig virksomhet yter et uvurderlig samfunnsbidrag og er i stor grad avhengig av bidrag fra private givere. I de senere årene har vi gjennom media blitt kjent med stadig flere enkelttilfeller hvor givernes tillit har blitt misbrukt, enten ved at innsamlede midler har blitt brukt på annet enn det oppgitte formålet, eller at midlene har gått bort i administrative kostnader ved selve innsamlingen. Dette kan føre til at folk vegrer seg for å gi penger til gode formål. En slik utvikling vil være alvorlig for frivilligheten.

Forslaget til lov om registrering av innsamlinger tar sikte på å innføre en frivillig registreringsordning som skal gi allmennheten en sikkerhet for at de midlene som gis, også brukes på det angitte formålet. Med innsamling menes i denne sammenheng innsamling av penger eller gaver til inntekt for samfunnsnyttige formål.

Jeg mener at det på frivillighetens område er mest tjenlig at registrering av innsamlinger skal være frivillig og ikke en plikt. Målsettingen med denne loven er at flest mulig – både av de små og store innsamlingene – skal se nytten av å være registrert i registeret. En registreringsplikt for større innsamlinger vil imidlertid kunne vurderes når registeret har fått virke en tid. En plikt vil imidlertid medføre behov for andre sanksjonsmuligheter, som reiser vanskelige problemstillinger i forhold til frivilligheten og krever nærmere vurdering. Det er feil når opposisjonen setter spørsmålsteget ved om plikt er vurdert. Det er beskrevet i proposisjonen. Og konklusjonen er klar: Vi ønsker at frivilligheten også her skal være frivillig i sin registreringsaktivitet.

I forslaget er registreringsmyndigheten ikke lagt til et offentlig myndighetsorgan, men foreslås lagt til et uavhengig organ i form av en alminnelig stiftelse som utpekes av departementet. Dette er i samsvar med høringsinnspill fra frivilligheten og situasjonen i andre europeiske land.

Kontrollorganet skal utstyre registrerte innsamlinger med et kvalitetsmerke som skal fungere som en forsikring om at innsamlingen har underlagt seg visse kontrollkrav ved forvaltning av midlene – tilsvarende Svanemerket på miljøområdet. Dette vil gjøre det lettere for folk å gjenkjenne de registrerte innsamlingene og gi dem muligheten til å velge disse innsamlingene framfor andre som ikke har underlagt seg kontroll.

Nå er det selvsagt slik, med referanse til innlegget fra representanten Sørfohn, at er det et lokalt menighetsråd som samler inn penger til lokal aktivitet, kjenner jo folk de menneskene, og da har man jo heller ikke behov for det kvalitetsmerket, fordi man føler tryggheten i nærheten. Så det mener jeg er løst.

I forslaget er det lagt opp til at innsamlinger som registreres, forplikter seg til at mest mulig av de innsamlede midlene, og minimum 65 pst., skal gå til det angitte formålet. Det er lagt til grunn at beregningen skal skje over

en treårsperiode. Minimumssatsen kan imidlertid bli satt opp når registeret har fått virke i en tid.

Det foreslås videre at regnskap for innsamlinger skal føres i henhold til God regnskapsskikk for ideelle organisasjoner, utarbeidet av Norsk RegnskapsStiftelse, og sendes inn til kontrollorganet for gjennomgang. Jeg legger til grunn at dette vil sikre kontrollen med at vilkårene for registrering overholdes, og gjøre gjennomføringen av og pengeforvaltningen ved innsamlinger mer gjennomskiktig og betryggende.

Registreringsorganet kan slette eller nekte registrering av innsamlingen når den ikke innfrir de krav som stilles i loven, eller andre fastsatte retningslinjer. Dette kunngjøres på registreringsorganets hjemmesider, slik at allmennheten enkelt kan holde seg oppdatert. Dersom kontrollorganet fatter mistanke om straffbar anvendelse av de innsamlede midler, skal registerfører vurdere om forholdet skal anmeldes til politiet.

Det legges opp til at registrerings- og kontrollordningen skal være selvfinansierende. For at loven skal fungere etter intensjonen, er det viktig at allmennheten er kjent med at det etableres et register. Jeg vil derfor sette av 1–2 mill. kr innen Kultur- og kirke departementets budsjett rammer til etablering og informasjon om den nye ordningen.

Jeg må bare overfor opposisjonen, og særlig Fremskrittspartiet, beklage at proposisjonen er enkel, kortfattet, ubyråkratisk og raskt levert. Vi skal prøve å skjerpe oss ved senere anledninger.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 4. (Votering, se side 594)

S a k n r . 5

Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om representantlovforslag fra stortingsrepresentantene Ulf Erik Knudsen, Per Sandberg og Karin S. Woldseth om å oppheve forbudet mot profesjonell boksing i Norge (Innst. O. nr. 79 (2006-2007), jf. Dokument nr. 8:41 (2006-2007))

Presidenten: Etter ønske fra familie- og kulturkomiteen vil presidenten foreslå at taletiden blir begrenset til 5 minutter til hver gruppe og 5 minutter til statsråden.

Videre vil presidenten foreslå at det blir gitt anledning til tre replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen – innenfor den fordelte taletid.

Videre blir det foreslått at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Første taler er Britt Hildeng, for Espen Johnsen, som er sakens ordfører, men medlem av Lagtinget.

Britt Hildeng (A) [19:28:09]: Dette er sjuende eller åttende gangen i løpet av de siste 20 årene at Odelstinget behandler spørsmålet om lov om forbud mot profesjonell boksing. Dette er således ingen ny debatt, og det er heller

(Hildeng)

ikke noen nye argumenter. Etter at vi fikk forbud mot profesjonell boksing i 1981, har Fremskrittspartiet og Høyre med jevne mellomrom kommet med forslag om å oppheve forbudet mot profesjonell boksing.

Argumentene og tilnærmingene i disse diskusjonene har fra forslagsstillerne vært preget av repetisjoner: Det er formynderi- og barnepikementalitet, Norge latterliggjøres i andre land som tillater boksing – alt man gjør i utlandet, burde vært tillatt i Norge, og det er individets rett å skade seg selv.

Det blir interessant å se om forslagsstillerne denne gang fornyer sine argumenter.

Flertallet i komiteen, alle partier med unntak av Fremskrittspartiet og Høyre, går inn for at forslaget om å oppheve forbudet mot profesjonell boksing i Norge, avvises. Flertallet mener det ikke er framkommet nye argumenter som tilsier at forbudet mot profesjonell boksing burde oppheves. Flertallet viser til at Senter for idrettskedeforskning ved Norges idrettshøgskole slår fast at de forskningsresultatene som Norsk idrettsmedisinsk forening viste til under behandlingen av tilsvarende forslag i 1998, fortsatt gjelder.

Hovedkonklusjonen i denne forskningsrapporten er:

«Hjernen kan i motsetning til andre deler av kroppen ikke trenes opp til å tåle skader. Ethvert slag mot hodet innebærer en risiko for hjerneskade. Profesjonell boksing har slag mot hodet som den mest fundamentale måte å utøve aktiviteten på. (...) Nærmere 90 % av profesjonelle bokserer påføres hjerneskade. Det er vist at jo lengre en boksekarriere varer, jo større er risikoen for å pådra seg kronisk hjerneskade, hvorav hjerne-svinn, demens og hukommelsessvikt, Alzheimers sykdom, ustøhet og Parkinsonisme vil være blant de mest fryktede plagene. (...)

På bakgrunn av de alvorlige akutte, og ikke minst de kroniske hjerneskadene profesjonelle bokserer får, er det medisinsk sett ingen tvil om at boksing er svært skadelig for hjernen.»

Komiteen viser til at det ikke er framkommet noen forskning som tilbakeviser eller svekker bekymringene for helseeffekten av gjentatte slag mot hodet, og går derfor mot forslaget om å oppheve forbudet mot profesjonell boksing.

Behandlingen av dette åttende forslaget føyer seg således inn i rekken av tidligere odelstingsbehandlinger, der argumentene gjentas på begge sider.

Ulf Erik Knudsen (FrP) [19:32:26]: I denne saken føler jeg nesten grunn til å rope høyt hurra. Nå vil man kanskje stille spørsmål om det har rablet for Knudsen, eller om han kanskje har gått noen runder i ringen med Steffen Tangstad, for vi har jo ikke fått flertall for vårt forslag. Det er helt riktig, men to av tre argumenter som tidligere har vært ført mot forbud, er nå borte fra de andre partienes argumentasjon. Det er en betydelig seier, og da er det ikke lenge til dette forslaget kommer til å gå igjennom. Det spør jeg. Kanskje må det tas opp ni, kanskje ti, kanskje elleve ganger, men at det kommer til å gå igjennom, er vi helt sikre på.

Borte er nå argumentet om den påståtte forrående virkningen på publikum. I dag sender flere tv-kanaler boksekampene direkte, og det er ikke uvanlig at de store kampene overføres på storskjermer på puber. Nylig kunne man bl.a. se en norsk kvinnelig proffbokser gå kamp i beste sendetid en lørdag kveld på TV 2, og hun vant faktisk også.

Dagens nordmenn er også eksponert for usensurert film, video og dvd og et stadig voksende og betydelig marked med relativt voldelige dataspill. En boksekamp kan i liten grad sies å virke forrående på publikum i forhold til det vi ser av spill og film. Det er heller ikke på noen måte dokumentert at det å være tilskuer til en sport som boksing er mer forrående enn å se en fotballkamp. Faktisk viser vel erfaringene med vold og tribunebråk at det kan være motsatt.

Borte er også argumentet om at profesjonell boksing innebar en uønsket kommersialisering av idretten. Argumentet om økonomiske interesser og kommersialisering av idretten er jo i dag meningsløst da svært mange norske idretter er kommersialisert, og utøverne på topplan er profesjonelle. Ta f.eks. norsk fotball. Man skal lete lenge for å finne folk i Norge som synes det er galt å kunne tjene penger som idrettsutøver.

Det eneste man klamrer seg til fra flertallets side, er helseaspektet. Flertallet hevder at 90 pst. av utøverne av proffboksing blir rammet av skader, og at noen av disse skadene blir kroniske. Jeg ser ikke bort fra at det er en del skader – til dels alvorlige – i denne sporten. Det relevante spørsmål blir da om det ikke er alvorlige og kroniske skader også i andre idretter, og om det er helt greit at en norsk idrettsutøver skader seg, bare det ikke skjer innenfor Norges grenser.

Det er også klart at den medisinske overvåkingen er streng innen profesjonell boksing, og i en del tilfeller strengere enn i andre idretter.

Når forbudet nå opprettholdes, blir det faktisk slik at det er helt greit om man bokser, bare det skjer utenfor landets grenser. Da blir intensjonen om å beskytte norske bokseres helse gjennom forbud uansett helt illusorisk.

Dersom man har bokserens helse for øye, bør man åpenbart tillate norske proffbokserer å delta på norske stevner med norsk lisens, slik at de nødvendige medisinske kontrollene kan utføres under oppsyn av norske myndigheter.

Selvfølgelig medfører boksing skader, både på proff- og amatørnivå. Men dette gjelder også for de fleste andre idretter som utøves i Norge, slik som håndball, fotball, alpint, skihopp osv. Det er også et ubestridelig faktum at idretter som har kommet til Norge etter at forbudet kom i 1981, og som ikke er forbudet, kan medføre betydelig risiko for skade, slik som forskjellige av de såkalte kampsportene, landhockey, amerikansk fotball, freestyle alpint, offshore båtrace osv.

Et annet forhold er det strafferettslige. Forbudet innebærer at den som forsettlig deltar i konkurranse, oppvisning eller treningskamper i profesjonell boksing, kan straffes med bøter eller fengsel i inntil tre måneder. I praksis har dette betydning at norske bokserer risikerer fengsels-

straff dersom de trener med sparringspartner i sitt hjemland. Det er en straff som i verste fall vil kunne bli på linje med hva man i norsk rettsvesen ofte idømmer for relativt grove volds- og vinningsforbrytelser.

Jeg har også lest rapporter i pressen om at norsk amatørboxning sliter i motvind. Samtidig har man kunnet lese og høre om at nye, dyktige proffboxsere er på vei opp i idretten. Disse norske toppidrettsutøverne blir tvunget til å utøve sin idrett i utlandet fordi de i Norge har fått yrkesforbud.

Derfor tar Fremskrittspartiet opp sitt forslag, slik det står i innstillingen.

Presidenten: Representanten Ulf Erik Knudsen har tatt opp det forslaget han refererte til.

Statsråd Trond Giske [19:37:30]: Lov om forbud mot profesjonell boksing ble innført i 1981. Siden den gang har Stortinget flere ganger behandlet forslag om opphevelse av loven. Stortinget har ved alle disse anledningene gått imot å oppheve forbudet mot profesjonell boksing.

Da Stortinget i 1998 behandlet forslaget om opphevelse av loven, mottok Kulturdepartementet en rapport fra Norsk idrettsmedisinsk forening om medisinske skadevirkninger av profesjonell boksing. Jeg vil gjerne lese hva som stod i rapportens konklusjon:

«Hjernen kan i motsetning til andre deler av kroppen ikke trenes opp til å tåle skader. Ethvert slag mot hodet innebærer en risiko for hjerneskode. Profesjonell boksing har slag mot hodet som den mest fundamentale måte å utøve aktiviteten på. Ved å sette motstanderens hjerne ut av funksjon ("knockout") vinnes kampen. Profesjonelle bokkere påføres akutte, svært alvorlige hode- og hjerneskadene, som ikke sjelden resulterer i dødsfall. Nærmere 90 % av profesjonelle bokkere påføres hjerneskode. Det er vist at jo lengre en boksekarriere varer, jo større er risikoen for å pådra seg kronisk hjerneskode, hvorav hjernesvinn, demens og hukommelsessvikt, Alzheimers sykdom, ustøhet og Parkinsonisme vil være blant de mest fryktede plagene. Plagene øker over tid, også etter avsluttet boksekarriere.

På bakgrunn av de alvorlige akutte, og ikke minst de kroniske hjerneskadene profesjonelle bokkere får, er det medisinsk sett ingen tvil om at boksing er svært skadelig for hjernen.»

Dette er ikke mine ord. Jeg er heller ingen medisinsk ekspert og kan verken gå god for dem eller gå imot dem. Men det er et paradoks at når vi skal vedta et innsamlingsaksjonssystem som 125 frivillige organisasjoner gjennom «Frivillighet Norge» slutter seg til, skal man ha mer utredning og en grundigere behandling. Men her, hvor en medisinsk ekspertise sier at dette er skadelig, skal man over bordet vedta noe annet – uten noen utredning eller gjennomgang, osv. Det er tydelig at man er mer opptatt av å tilfredsstille de profesjonelle bokkerne enn av frivilligheten i Norge.

Ett av argumentene for at staten støtter opp om organisert idrettsaktivitet er knyttet til helsegevinstene ved å drive idrett og fysisk aktivitet. Nå vet vi selvsagt at det forekommer skader i en rekke idretter, og fokus på skadeforebyggende tiltak er derfor av avgjørende betydning. Jeg vil peke på Senter for idrettsskadeforskning ved Norges idrettshøgskole. Senterets formål er å forebygge skader i idretten gjennom et langsiktig forskningsprogram med fokus på risikofaktorer, skademekanismer og skadeforebyggende tiltak. Senteret mottar tilskudd fra Kultur- og kirkedepartementet.

De alvorlige skadene som forekommer i profesjonell boksing, kommer imidlertid ikke som følge av ureglementert spill, men som en del av sporten i seg selv. Uansett hvor mye man fokuserer på medisinsk overvåking av utøverne eller skadeforebygging, vil det være umulig å eliminere alvorlige helseskadelige konsekvenser av proffboksing. På bakgrunn av det er det Regjeringens klare vurdering at lovforbudet bør opprettholdes.

Presidenten: Flere har ikke bedt ordet til sak nr. 5. (Votering, se side 595)

Etter at det var ringt til votering, uttalte **presidenten:** Odelstinget går til votering over sakene nr. 1–5.

Votering i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten er det blitt satt fram et forslag fra Per Sandberg på vegne av Fremskrittspartiet. Forslaget lyder:

«Stortinget ber Regjeringen etablere en ordning med en statlig medfinansiering for tiltak rettet mot sikkerhet og terrorberedskap.»

Dette forslaget blir i tråd med forretningsordenens § 30 fjerde ledd å sende Stortinget.

Komiteen hadde innstilt til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

I o v

om endringer i lov 8. juni 1984 nr. 51 om havner og farvann m.v.

I

I lov 8. juni 1984 nr. 51 om havner og farvann m.v. blir det gjort følgende endringer:

Ny § 11 a skal lyde:

§ 11 a Sikkerhet og terrorberedskap i havner

Eier av havn og havneterminal som er omfattet av annet ledd bokstav a, skal treffe tiltak for å forebygge og hindre terrorhandlinger og andre forsettlig, ulovlige handlinger mot havnen, eller fartøy som bruker havnen.

Departementet kan gi forskrifter om sikkerhet og terrorberedskap i havner, herunder om:

a) hvilke havner som skal være omfattet av reglene,

- b) plikt til å foreta en sårbarhetsvurdering,
- c) plikt til å ha en godkjent sikkerhets- og terrorberedskapsplan for havnen,
- d) inspeksjoner ved nasjonal eller internasjonal myndighet,
- e) utpeking og opplæring av særskilt personell med ansvar for sikkerhets- og terrorberedskap i havnen,
- f) forbud mot bruk av farvann (sikkerhetssone),
- g) kontroll av personer, kjøretøy og gjenstander som er eller skal inn i havnen, herunder bortvisning,
- h) identifikasjonsdokumenter for dem som arbeider i havnen,
- i) adgang til å forby et fartøy å gå til havn, pålegge fartøyet å forlate havn eller fastsette andre nødvendige tiltak overfor fartøyet,
- j) stenging av havn.

Ny § 26 a skal lyde:

§ 26 a Gebyr for kontrolltiltak og tilsyn mv.

Departementet kan gi forskrifter om gebyr for kontrolltiltak og tilsyn som gjennomføres for å sikre at denne loven eller vedtak i medhold av denne loven blir fulgt.

Departementet kan også gi forskrift om gebyr for behandling av søknad om tillatelse eller godkjenning etter denne lov, eller forskrift fastsatt i medhold av denne lov.

II

Lova tek til å gjelde straks.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling ble enstemmig bifalt.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet ble enstemmig bifalt.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 2

Komiteen hadde innstilt til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

l o v

om endring i lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven)

I

I lov 17. juni 2005 nr. 79 om akvakultur (akvakulturloven) skal § 26 lyde:

Departementet kan gi forskrift om gebyr og avgift, for behandling av søknader og for utførelse av tilsynsarbeid i henhold til bestemmelser i eller i medhold av denne lov.

Skyldig gebyr og avgift er tvangsgrunnlag for utlegg.

II

Lova tek til å gjelde frå den tid Kongen fastset.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling ble enstemmig bifalt.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet ble enstemmig bifalt.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 3

Komiteen hadde innstilt til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

l o v

om forbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer

§ 1

Det er forbudt å selge billetter til kultur- og idrettsarrangementer til en høyere pris enn den som er påført billetten fra arrangørens side, eller som billetten første gang ble solgt for. Dersom billetten er solgt gjennom en annen aktør enn arrangøren på grunnlag av avtale mellom arrangøren og aktøren, og det er betalt en særskilt billettavgift som fremgår av billetten, kan billettavgiften også være inkludert i salgsprisen ved videresalg.

§ 2

Kjøperen kan kreve tilbake fra selgeren den del av en betalt billettpris som overstiger de beløp som følger av § 1.

§ 3

Loven gjelder fra den tid Kongen fastsetter.

Presidenten: Fremskrittspartiet og Høyre har varslet at de vil stemme imot innstillingen.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling ble bifalt med 50 mot 26 stemmer.

(Voteringsutskrift kl. 19.49.46)

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

Presidenten antar at Fremskrittspartiet og Høyre også her vil stemme imot.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet ble bifalt med 49 mot 26 stemmer.
(Voteringsutskrift kl. 19.50.21)

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 4

Presidenten: Under debatten har det blitt satt fram et forslag, fra Ulf Erik Knudsen på vegne av Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre. Forslaget lyder:

«Ot.prp. nr. 47 (2006-2007) om lov om registrering av innsamlinger sendes tilbake til Regjeringen og fremmes som ny sak om kontroll av innsamlingsaksjoner i tilknytning til fremleggelsen av frivillighetsmeldingen.»

Komiteen hadde innstilt til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

L o v om registrering av innsamlinger

§ 1 Definisjon og formål

Formålet med loven er å medvirke til at midler som gis til innsamlinger i størst mulig grad gir overskudd til beste for det oppgitte formål med innsamlingen.

Med innsamling menes i denne lov enhver frivillig innsamling av penger eller gaver rettet mot offentligheten til inntekt for samfunnsnyttige formål.

§ 2 Registrering

Enhver innsamling som nevnt i § 1 første ledd kan på de vilkår som framgår av denne lov registreres i Innsamlingsregisteret. Registreringen skjer etter skriftlig melding til registreringsorganet. Den skriftlige meldingen skal utformes etter nærmere bestemmelser fastsatt av registreringsorganet, herunder bestemmelser om utforming av budsjett for innsamlingsaksjonen.

En alminnelig stiftelse utpekt av departementet skal være registreringsorgan.

§ 3 Innsamlingsmerke

Enhver innsamling som er registrert etter § 2, kan synliggjøre at den er registrert gjennom bruk av et særskilt innsamlingsmerke på innsamlingspersonell, innsamlingsmateriell og informasjon om innsamlingen. Registreringsorganet utformer innsamlingsmerket og fastsetter nærmere bestemmelser om hvordan merket skal benyttes.

§ 4 Avgift

Registrerte innsamlinger skal betale en avgift for registrering og kontroll etter nærmere satser fastsatt av registreringsorganet. Avgiftsstørrelsen for den enkelte innsamling skal beregnes ut fra innsamlingens budsjett, med endelig avregning når endelig regnskap foreligger.

§ 5 Regnskap

Regnskap for den enkelte innsamling skal sendes registreringsorganet innen 6 måneder etter utløpet av hvert kalenderår. Regnskap skal føres etter nærmere bestemmelse fastsatt av registreringsorganet og skal før innsending være revidert av registrert eller statsautorisert revisor.

§ 6 Minimumsandel til det oppgitte formål med innsamlingen

Alle registrerte innsamlinger skal ha et budsjett hvor minst 65 % av de innsamlede midler skal gå uavkortet til det oppgitte formålet med innsamlingen. Beregningen av minsteandelen kan skje i forhold til en tidsperiode på maksimalt 3 år. Registreringsorganet utarbeider nærmere retningslinjer for hvordan beregningen skal skje.

Oversikt over det økonomiske resultat i alle registrerte innsamlinger skal offentliggjøres av registreringsorganet, herunder hvor stor andel av de innsamlede midler som i henhold til budsjett og godkjent regnskap gikk til det oppgitte formålet med innsamlingen. Registreringsorganet fastsetter hvordan beregningen av det økonomiske resultat skal skje. Offentliggjøring skal skje på registreringsorganets hjemmeside senest en måned etter at årlig regnskap for innsamlingen er innsendt.

§ 7 Sletting mv.

Registreringsorganet kan slette eller nekte registrering av en innsamling når den ikke tilfredsstiller de krav som følger av denne lov eller fastsatte retningslinjer, eller når dokumenterbare forhold ved tidligere innsamlinger gir grunn til å tro at lovens forutsetninger for registrering ikke vil bli fulgt. Ved sletting av registrering som følge av at innsamlingen avholdes i strid med bestemmelser i denne lov eller fastsatte retningslinjer, skal dette kunngjøres på registreringsorganets hjemmesider.

§ 8 Anmeldelse

Får registreringsorganet mistanke om bedrageri, utroskap, underslag eller lignende i forbindelse med en innsamlingsaksjon, skal det vurdere om forholdet skal anmeldes til politiet.

§ 9 Ikrafttredelse

Loven trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Presidenten: Presidenten vil la votere alternativt mellom komiteens innstilling og forslaget fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre.

V o t e r i n g :

Ved alternativ votering mellom komiteens innstilling og forslaget fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre ble innstillingen bifalt med 41 mot 35 stemmer.

(Voteringsutskrift kl. 19.51.19)

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet ble enstemmig bifalt.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 5

Presidenten: Under debatten har Ulf Erik Knudsen satt fram et forslag på vegne av Fremskrittspartiet og Høyre. Forslaget lyder:

«Vedtak til lov
om opphevelse av lov 12. juni 1981 nr. 68 om forbud mot profesjonell boksing

I

Lov 12. juni 1981 nr. 68 om forbud mot profesjonell boksing oppheves.

II

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.»

Det blir votert alternativt mellom dette forslaget og innstillingen fra komiteen.

Komiteen hadde innstilt til Odelstinget å gjøre følgende vedtak:

Dokument nr. 8:41 (2006-2007) – representantlovforslag fra stortingsrepresentantene Ulf Erik Knudsen, Per Sandberg og Karin S. Woldseth om å oppheve forbudet mot profesjonell boksing i Norge – avvises.

V o t e r i n g :

Ved alternativ votering mellom komiteens innstilling og forslaget fra Fremskrittspartiet og Høyre ble innstillingen bifalt med 51 mot 25 stemmer.

(Voteringsutskrift kl. 19.52.30)

S a k n r . 6*Referat*

Presidenten: Det foreligger ikke noe referat.

Dermed er dagens kart ferdigbehandlet.

Forlanger noen ordet i henhold til forretningsordenens § 37 a før møtet heves? – Møtet er hevet.

Møtet hevet kl. 19.53.
